

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4555/2022
03.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Јелене Ивановић, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиља АА и ББ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Милица Кнежевић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Иво Лола Рибар“ из Новог Сада, коју заступа Правобранилаштво града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3386/22 од 31.08.2022. године, у седници већа одржаној 03.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3386/22 од 31.08.2022.године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3386/22 од 31.08.2022.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 90/22 од 30.05.2022. године, утврђено је да је тужба тужиља у делу тужбеног захтева за исплату разлике плате за март 2021. године са затезном каматом повучена; усвојен је тужбени захтев тужиља и обавезана тужена да тужиљама на име разлике плате, за период од децембра 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, исплати опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости сваког од тих износа до исплате и обрачунату затезну камату, као у изреци; обавезана је тужена да тужиљама накнади трошкове парничног поступка у износу од 128.758,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3386/22 од 31.08.2022. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, у побијаном делу одлуке о тужбеном захтеву.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП,

ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у овом спору не постоји потреба да се о посебној ревизији тужене одлучује из неког од разлога прописаног ставом 1. наведеног члана. Побижана другостепена пресуда не одступа од праксе ревизијског суда (пресуда Рев 2 1468/2018 од 07.11.2019. године) и заснована је на граматичком и циљном тумачењу члана 3. став 1. тачка 4) Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плате запослених у јавним службама. Уз ревизију нису приложене другачије пресуде донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима које би оправдавале потребу да се о посебној ревизији тужене одлучује ради уједначавања судске праксе или тумачења права.

На основу наведеног, Врховни касациони суд одлучио је као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 25.01.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни касациони суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић